

V pondělí 11. dubna 2016 bude od 19 hodin v divadle Dr. Josefa Čížka v Náchodě uvedeno divadelní představení Monology Vagíny. V režii Ireny Žantovské se v hlavních rolích představí Dáša Bláhová, Míša Sajlerová, Anna Polívková nebo Jitka Asterová.

{jathumbnail off}

Inscenace očima režisérky

Inscenovat tento text Eve Enslerové je pro režiséra výzvou, protože jde o riskantní cestu plnou otazníků a nástrah. Není to totiž obvyklý dramatický kus, nýbrž v našich podmínkách zatím nevídané publicistické divadlo, a proto režisér nevystačí s obvyklou metodou výstavby situací, postav a vztahů. Zde je vystaven nahé a holé realitě, která se neschovává za vymyšlený příběh, a o to nebezpečnější je se s ní utkat.

O to uspokojivějším pocitem je, že jste ze souboje s touto výzvou neodešli poraženi. Monology, které diváci uslyší, jsou zhuťněnými, víceméně doslovně ze života opsanými soukromými dějinami žen. Různých žen typově i povahově, žen s různými osudy a různou schopností čelit osudu. Některé z příběhů jsou na první pohled banální, jiné tančí na vratkém laně nad propastí citového kýče. Jiné zase přicházejí jakoby z onoho světa násilí, brutality, sprostoty, bezcitnosti, světa, kde lidský život obecně má pramalou cenu a ženský život skoro žádnou. Oba póly patří k sobě jako noc a den, setkávají se v nekonečné a bezedné vagíně vesmíru jako v útočišti, polední vidině naděje pro tonoucí a bludné.

A přitom to není feministický nářek, ani intelektuální cvičení pro pátý semestr katedry komunikace. Být militantní feministkou znamená mít svého nepřítele, maskulinního netvora, proti němuž je třeba bojovat. Ale podle mě je to boj bez smyslu, protože je to boj s nedílnou polovinou ženy. A žena to ví. Ví to její vagina.

Snažila jsem se toto publicistické drama inscenovat pravdivě. O víc si text sám ani neříká. A má-li být zpovídání z osudů pravdivé, není jen dramatické, truchlivé, bezvýchodné, ač zvenčí to mnohdy tak vypadá, ale je i groteskní, plné paradoxů, přirozeně hledající odlehčení v humoru, jakkoli černém, protože bez něj by té pravdy bylo půl. A nadto by byla jaksi k nepřežití. A o to jde i v naší inscenaci: najít cestu z tunelu, ačkoli se zdá, že končí neproniknutelnou zdí. Takto napsané to vypadá docela snadně, ale je to to nejtěžší, co znám. A známe.

Irena Žantovská

Ohlasy

Z divadelního festivalu Olomouc 2004 pod názvem Křehkosti, je tvé jméno žena...? Jestlipak už, dámy, víme, co říká naše vagina ?

Vagina monology, Divadlo Bijásek Praha, režie Irena Žantovská. Včera večer jsme se v Divadle hudby ocitli na hodinu a půl ve velmi příjemné společnosti. Ve společnosti tří dam, které nás pozvaly do světa svého, ale i do světa mnoha dalších žen, nechaly nás nahlédnout do ženských intimních zón a provedly nás neprobádaným světem vagin. Tři dámy, jedna od druhé diametrálně odlišné, nám formou devíti monologů přiblížily různé osudy různých žen. Tři dámy na scéně se třemi otáčivými barovými stoličkami, třemi mikrofony a devíti páry bot: Dáša Bláhová, herečka, režisérka, autorka, která prošla Ypsilonkou, Semaforem, Divadlem Na provázku, žila v Sydney, hrála v několika filmech. Michaela Sajlerová, herečka působící v Divadle Kolowrat, několik rolí ztvárnila v Divadle Příbram a Anna Polívková, studovala v Paříži Mezinárodní školu pohybového divadla Jacquesa Lecoqa a s pouličním divadlem procestovala Evropu.

Po prologu, jenž nám osvětlil způsob, jakým Vagina monology vznikly, představil americkou autorku Eve Ensler a její nápad zeptat se přes dvě stě žen na jejich vaginu, se tři dámy usazují na své stoličky a začíná smršť humorných i vážných výpovědí o lidském životě. Michaela Sajlerová líčí jak ji její první a jediný manžel nutil holit si chlupy na přirození, jak byla její vagina nahá a opuchlá, nic necítila, neměla žádnou ochranu, a jak její muž i přesto „šoustal“ s jinými. Navazuje Dáša Bláhová představující ženu – univerzitní profesorku, jež na semináři o vaginách konečně nachází svou vaginu – na lesklé žíněnce, s kapesním zrcátkem v ruce. Anna Polívková pak vypráví příběh sedmdesátileté staré panny, jejíž vagina by si, kdyby mohla, oblékla ceduli s nápisem: Kvůli potopě zavřeno. Dále se dovídáme o ženě, která díky jednomu muži svou vaginu miluje, o vagině, která vyžaduje zacházení jako s královnou, ale také o

ženské obřizce a jejich krutých následcích či o znásilnění jedné z desítek tisíc bosenských žen. Jednotlivé výstupy jsou od sebe odlišné, stejně jako jsou od sebe odlišné tři dámy. Ženy, respektive vagíny Michaely Sajlerové jsou jemné, trochu stydlivé, legračně dojemné ve své zarputilosti, s jakou hájí své názory, že chlupy jsou potřebné či že gynekologické kleště by měly být obalené kožešinou. Dáša Bláhová naopak své postavy pojímá velmi temperamentně, s nadhledem ženy protřelé životem, o vaginách vypovídá otevřeně a bez ostychu. Ve chvíli, kdy líčí touhu prostitutky uspokojit všechny vagíny, dosáhnout do jejich nejhlubších míst a přivodit svým zákaznicím opravdovou rozkoš, je v sále cítit určité napětí a nejedna divačka i divák by se možná klidně nechali Dášou Bláhovou laskat. Obě dvě dámy si, ale zároveň, udržují nad svými postavami jakýsi nadhled, jejich projev místy přechází v mírnou nadsázku, dovedou si udělat legraci samy ze sebe, a tím si získávají i nás, diváky. Anna Polívková naopak své postavy pojímá více niterně, prožívá jejich osudy a nejvíce ze tří dam nám dovoluje se s jejími hrdinkami a jejich vaginami ztotožnit.

Velice silně tak vyznívá příběh dívky, kterou v devíti letech znásilnil otcův kamarád, a ona později nachází útěchu v náručí jiné ženy. Celý večer se odehrál ve velmi příjemné a uvolněné atmosféře, skrze jemný humor, ale i díky citlivému a otevřenému vyličení krutých osudů žen, se třem skvělým dámám podařilo navázat kontakt s publikem a dokonce se jim povedlo způsobit v olomouckém divadle celkem nevídanou věc – aby se diváci dobrovolně zapojili do představení, a to ještě hromadným a několikerým opakováním slova "kunda". Kunda něžně, kunda radostně, a pak ještě třikrát kunda. Hurá.

Petra Coolness Němečková

.pagenavbar{z-index: 0;}

[zpět na článek](#)